

На білорусь ремонтні цукроварени в 1927 р., асигновано 513,000 карбованців. На національну відбудову робота витратили 36,000 карбованців.

Цукор об'єднує на основі галузевих між українськими коопераційними центрами - Всеукраїнський Кооперативний Союз, Український Центральний Робітничий Союз, Український Транспортний Союз.

Фінансовий стан Українцукору, на момент видання газети, на день 1. січня 1927 р. склав: Власний капітал 4,017,200 карбованців або 25,5 міль. на білорусь. Чужий капітал в одній Українцукору двох банків склав або 23,8 міль. на білорусь. Сума депозитів або 23,8 міль. на білорусь. Сума акцій або 23,8 міль. на білорусь.

власні на 56,000 карбованців або на 35 відсотків.

Наведений коротенький нарис показує, що не випадково на цю негосподарність білоруської кооперації на цю роковину проміслюється на Україні агроном.

Європейська рівновага і своєрідна культура.

Бувший міністр закордонних справ граф Караво Сфорца помістив пренікаву статтю у вієнській „Нас Фрає Прессе" на тему національної проблеми: „Яким робом дійти до одностайної Європи?" Він признається щиро, що деякі з цих його думок виникли вперше під час війни, коли він був послом у Китаю. Тоді він був свідком, як його приятель, англійський посол мусів виконувати прикрі доручення свого уряду і інтерв'ювати та вислати з Китаю масу мирних німців, приватних людей і як альянські місіонарі, що прийшли в Китай вести чисто-культурну працю, мусили зазнавати чимало кривд і прикростей.

Виходом до його міркувань є спостереження зроблені на цих місіонарах, які під час війни боролись з собою із подвійними почуваннями, тому що вони кохали однакову культуру Німеччини та Франції, а на китайським ґрунті шанували всі національні звичаї племен, між якими працювали. На думку гр. Сфорца, єдиною з найпевніших заповідей мирної та демократичної Європи є забезпечити територіальну автономію навіть тим племенам, які почувають себе національно звязаними із широкою батьківщиною своєї держави. Бургундам, норманам, галіям і шотландцям було би легше почувати себе європейцями і думати по-європейськи, якби вони не мусили думати як французи та англійці. Те саме торкається і флімандців. Тільки таким шляхом парламент удержав би свої симпатії, які щораз більше тратити.

Тоді велика чизка справ, якими займається парламент, перейшла би на місцеві краєві союзи поодиноких провінцій і округ. Це мало би той наслідок, що ці союзи були би задоволені за скасуванням безглуздих митних кордонів європейських держав, створених централістичною політикою міністерств і абірних парламентів.

Цим вузьким шляхом європейські народи дійшли би до кращого зрозуміння своєї солідарності.

Політичних відносин в ЄСР не треба нехтувати як прикладу. Способи, якими там людина є позбавлена індивідуальної свободи та людської пошани, є причиною нашого недовіря до радянського уряду та погорди для його політичних засобів. А проте, каже Сфорца, треба признати, що на просторах Росії доконалась далекасяжна реформа. Неою є переміна централістичної держави в цілу низку автономних республік, в яких поодинокі національності можуть вільно розвиватись, плекати свою мову та культуру. Таким робом цим народам не загрожує націоналістична перевага державної більшості, а розвиток держав в цьому напрямку є без сумніву великою користю для рівноваги європейських взаємин.

Як бачимо: старі дилемати та провідники політики в королівських державах доходять нині до простих правд, яких не хотять признати політики молодих новостворених республік.

Перед виборами.

Виступ „радикальної лінії".

В „Раді" з 15. ч. м. зустрічаємо такий комунікат Центр. Комітету „радикальної лінії".

„Центральний Комітет Української Соціалістично-радикальної Партії (Лівий) повідомляє отримавши, що при теперішніх виборах до союму і сенату не ставало ніяких кандидатур, щоб не розбивати далі і так вже розбитий селянсько-робітничий фронт. За Ц. К. УСРП (Лівий) та поши-

рений Комітет УСРП (Лівий): Д-р К. Трильовський, І. Голуб, І. Шпільчак, Д. Курчак, В. Масин, С. Зінкевич, І. Романчук, К. Лашук, В. Романчук, С. Заславський, Я. Христич".

Деякі газети подають, що д-р Трильовський зі своєю „лінією" сканітував у користь Селя-Роба. Не згадують, чи в користь правлі чи лінії. Мотивом відступу є охота „не розбивати далі і так вже розбитий селянсько-робітничий фронт". Розуміється, цього мотиву не можна брати так дуже „ідеалістично". Та ж „радикальна лінія" доголосила державну ліву і вибиралася на завоювання цілого Покуття. Тільки нечуткість має і компроміс „батька" на кількох віках примусила його спинити розгін і вернути на „демеритальні" позиції.

Sic transit gloria mundi!

Апетити живих.

„Хайла" подає звіт з жидацького віча в Станіславові, якого учасники постановили перевести зі станиславської округи „належних жидам двох послів": д-ри Розмарина і д-ра Гальперна.

Нічого собі апетити. На основі польського перепису з 1921 р. станиславська виборча округа має греко-кат. 567,465 (українцями записано лише 542,211); римокат. 114,520 (полкцями записано 168,669), а мойсеевого віросповідання 82,167, з якого до жидацької національності призналося 61,091. Приймім цифри віросповіданні за національні.

Станіславська округа вибирає 9 послів, отже один мандат припадає на 77,600 населення. В такому випадку жида самі можуть з трудом провести одного свого кандидата, якщо всі будуть голосувати на одну ліву. Тимчасом сідно-галіцькі сіоністи сподіються адобути аж два мандати і то „належні їм". Коли візьмемо на увагу, що полки рефлектують на три мандати (замість належного одного), то для українців лишилось тільки чотири (замість належних сім). Але й на ті чотири мандати є безліч конкурентів. І так: радикали рахують на три певні мандати, селя-роба на два певні, не говоримо про унітарів, унітарів і інші політичні асидичия. Для Українського Нац.-Демокр. Об'єднання не лише не останеся, ані один мандат, але воно мусилоб іще щось дода-

ти з інших округ, щоб заспокоїти апетити „левників".

Але першаймо до жида, що рахують на два мандати? Ім мандати. Сьогодні не секрет, що жида в такому страху перед усіма повеліннями згори, що жида чиняться сіоністичні організації „адобути навіть один мандат". Правдоподібно він буде витрачений в користь „Блоку співпраці з урядом". І тут навіть не поможуть нічого гини в честь уряду марш. Писудського, до якого жида відносяться „на найбільшій прихильності і домір". Не в це любов без взаємності.

Пам'яті М. Лисенка.

Свято Українського Педагогічного Інституту ім. М. Драгоманова в Празі

24. січня ц. р. в Празі в селі уміщеній Беседи відбулося свято Українського Вис. Педаг. Інституту з нагоди шістнадцятої річниці смерті славного українського музиканта Миколи Лисенка.

Не хотілося, як завжди у своїй сентиментальній промові ректор Ін-ту проф. д-р В. Сімонович, щоб 15 років від смерті гениального українського музиканта пройшло без сліду для нашої громади. Аж надто велику вагу має Микола Лисенко, для нашої національної відродження, для української культури, для нашої історії, щоб шануючи себе, ми не відзначали в нашому житті шістнадцятих років від часу, коли перестала гомовити його душа. Але коли так складаються наші справи, що ми не можемо спромогтися на відзначення пам'яті великого співця величавим обходом, гідним заслуг його для рідного народу — хай дрібненькою раттю у сплаті нашого великого боргу для пам'яті другого нашого кобзаря стане оце свято свято, свято нашої школи педагогічної школи.

Програм свята складається з таких відділів: 1) Вступне слово ректора Ін-ту проф. д-ра В. Сімоновича; 2) „Огні горять" — музичний образ; 3) „Ноктюрн" — опера на одну дію; 4) „Після Ярославини" — музичний фрагмент.

Знаменною була промова ректора Інституту, знаменною там, що говорив про М. Лисенка не фатовий музикант, а

МИКОЛА МАТІВ МЕЛЬНИК.

3)

Як проходила осінь...

Вже щебетали ластівки й стрілками грали понад зелені гори. Пів весни відчувала зазуля... Ямичиний колос наливався... тверднув. Черешні скапували гранню — як Юрчик з тяжкої блути (задагнувся... за шпитальні брани — на сонце.

Віденські бульвари сміхами дзвонили... а сміх делітками злітав на сині плеса Дунаю й колався в міліонах дрібних брижів, що їх лишав по собі збиточний вітер...

— Тут війни нема... тут усе панує...

Білі кашкетні, легенькі шовки, писані парасольки, аби сонце не кинуло смаги на біле личко, на руки маленючі...

Ходив Юрчик по тісарському городі — слухав як музика грає. Золоті труби іржали до сонця, гебанові флейти серце скоботали.

А він був блідий і сумний... чужий другим і собі. Кайрати діставали письма від родини й падали очима на стрічки кручених... Ішов поштовий попри нього, угинався під шкірною торбою — але він знав, що не стане й не скаже: на Юрчику!... Гріх оскома... поди... А неділя за неділею, як вода каламутна. Думка за думкою:

— Ба єу там... ба ек?...

— Зелені кичери... трави в поле... Чужі насут... газдують.

Перед очима молода жінка, як ягода в Петрівку.

Гей!...

Під вечір, коли місто впивалося солодким гурмом, коли потапала в небі в іскристому морі вежа на Стефані, вертав утомлений на Майдаїні, до свого бараку. Біла в мідяні криси години, а він сидів на краю свого ліжка і блудив зором по годин стінах... Хто жартував — з йому банно... Шось говорило в серці й тягло поволоком — туди...

Але у вечір було відрадніше...

Коли на порогах загасає день і кризь вікна злітають душі, коли потахве гамір і дійсність хо-

ває лице в кутах, приходить тихий, добрий вечір. Горне до себе людей, кладе їм на серця долоні, на уста забуту казку... Тоді люди: як діти. Забувають свій проклятий, рамена на шию, по братньому... Останнім куснем вояцького хліба діляться і — гомонять, як діти...

Юрчик любив таку вечірню годину і ждав на неї, як на гостю, що несе любі вісти й дарунки...

До бараку сходилися краєви з усіх сторін... краєви і не краєви. Але кожний свого наводив, творився гурт людей, що злиналися в якусь дивну родину. Бодай на хвилину, на короткий час. Пили бесіди гірським потоком, тріскотів сміх пальцями до шиб, вставали ковпоти тютюневого диму... Завязувалася на мент дружба, один другому отвирав золотим ключем кивот душі. Слова пили спомини з вічності у вічність. Так добре тоді... чи то в касарні, чи в карбованих полихах шпиталю, чи в душний крижівці під насипами каміння та глини, в обличчі смерті...

В Юрчиківім баракі були всіякі. Хто без ока, з пустим склом у мертвій челюсті, хто на милих — а хто червоний від здоров'я і за кілька днів мав їти, ще раз під кулі й гранати... Всякі бували.

Юрчик приставав до свого гурту.

Але з усіх найлюбіший його товариш Дмитро Колісник. Цвіла між ними парубочька — ще давно шпирість, червоною горгінією процвітала... І лиш тоді було їм обом добре, коли загдували гори й сонце над ними...

— Така мене, брїи, бана сетає, шось бих пирнув у Дунай цес глибокий... Та лишень одно ни пускаєт... І не договорював.

— Ба, котрий ни банував он за тими чичками під бривом, шось до Вігні морганот? — жартом Гринь Синиця, попліскуючи Юру облесно по плечі.

— Коби ни забула... Може де из козаками вже шось пригадуваа...

— Ей, хло' — то ни Юрчикова!...

— Чоловіче, бабі ни вірь, аби отік крижма перед тобою... З тобою илет у крок, рука у руці, а до стрічного сміється, зуби продає...

— І не дісте правда! Тимуньже, брїи, ни вірь,

хотіби лиш один Флекела у селі блидав... Аби лишень трішки під зрість, аби лиш у холоднях, аби, аді, значіт, лиш чюті хлопом, мой ни вірь... Хлопці зареготали.

— Ей, га, чього ви си напосіли тай душою му сколобите, ажь гадит чьоловіка? — упімнувся за Юрчиком Колісник...

— А ти ни знаєш, ек козак годит? Він приговорит май ліпше вид гуцула!... Пидєт за ним, ек та пирга... ше й через берь за ним поскочіт!... Ек то було ше, ек сми був дома, котрої ни міг би мати?... Аді, пидбритивси, тай иду — ек нешеме межі молодіці... А козак чужий та кортечий...

— Тажи так, Гринь правду каже... ни ексі бандиги пленічіт... На стару вардабу ниже сдириті, але на таку шось біла та вогнем очи злид брїа...

Сенько Гридчук узав поза шию Дмитра Колісника, що мав прострілену ногу. Разом пустили голоси на дрібну гуцулку:

— Течет вода по каміню
Тай по біленькому;
Подєкую за кохана
Свому милецькому...
Подєкую за кохана
Тай за обіймане,
Тай за тоти подарунки,
Тай за пулузана...

— Гей, хлопче, гляба журитиси... вергни оком тай смійси... Ти у Відні, тісарь під боком... — Иди до бурку та пошлюсь копита — тай запитай найсильшого: мой, татку, докиз пєі войни? Бо я, аді, пишовбих уже до жінки... а шип футом скаже:

— Або му тут ека пужда? Тежко їсти ни сидуют. Сиди собі лиш, та дивиси кризь пласток хліба на сонце. Тай кмінкова зупа... лишень пахай та пий!...

— Або найди собі тут таку в лудію панцим, круглау тай білу ек піч. Кридаувати ни меш.

(Продовження буде.)

Присилайте жертви на Народний Виборчий Фонд У.Н.Д.О.
до Земельного Банку Гіпотечного у Львові, Підвалі 7. на конто Народ. Виборчого Фонду.

БЛІСНИЦЮ недовірливість уст, іде, ділає зміною, до, відживлює, побуджує апетит, неоціненний середній для реконвалесцентів

М-ра Киншторфського, вино хімічно-хімічне на еспіанській маніації. До ідубуття в асіх апіках і доугієт. Цна за фл. 425 зок, пів 240. У власній інтересі жалати виразно М-ра Киншторфського вно хімічно-хімічне Laboratorum chem. farm. Mr. M. Kynstorfski Tar-nów. 26-7

ної національної комуністичної партії УНД. Об'єднання.

ОКРІТ 24 (ЗОЛОЧІВ).

Бережниця.

Дня 9-го лютого п. р. відбулася перестановка в міській поліції. Присутній омоло 100 людей. До президії наради обрано п. Гриняка Мартиновича, господаря з Вілківця. Про виборчу ординацію реферував студ. п. Бородайло Володимир, про значення виборів і про політичне положення українського народу членів наради листів 18. і головний секретар УНД Пеленчик Володимир, о. Спергун викладач патрістичну промову і

заявив присутніх, щоб йшли до виборів під жовто-синім пропором і голосували на однією національну лаву 9. 18. Для 10-го лютого п. р. відбулася перестановка в міській поліції. Присутній омоло 100 людей. До президії наради обрано п. Гриняка Мартиновича, господаря з Вілківця. Про виборчу ординацію реферував студ. п. Бородайло Володимир, про значення виборів і про політичне положення українського народу членів наради листів 18. і головний секретар УНД Пеленчик Володимир, о. Спергун викладач патрістичну промову і

ку, яку оба. Дайс при своїм арештуванні викликав, він (свідок) поставив у часі слідства на стіл, але не пригадав собі, чи стіл був тоді задовжений актами, чи чистий. Щодо оба. Дайс, то вона при арештуванні Дайса не відкаля, тільки пішла в інший напрям. На дальшій запит д-ра Ганка, хто платив за авто свідка, яким він їхав до Коломиї, са. хоче відповісти, але предс. ухилив це питання. Так само ухилив питання д-ра Пав., чому свідок не записав чисел тих усіх тижнів, які він відшукав. Інцидент в Коломиї, як каже свідок, мав місце передполуднем, а закінчився десь к. 3 год.

Дальші суперечності.

На питання д-ра Стар., чому св. у свідок сказав, що він їшов на арештованим Мих. Вербицьким у мішці 60-70 кроків і не чув, як він казав: Чому мене арештуєте?, а тепер каже, що їшов 2-3 кроки за ним і чув ті слова, свідок не знає що відповісти. На дальше питання чи св. стрічався на поліції з Ів. Вербицьким, св. каже, що ніколи не стрічався. На це встав Ів. Вербицький і рішуче твердить, що вони вперше говорили з собою і саме свідок в тем, що разом з Будним був його. Тоді свідок був без нізкох зубів, а Ів. вже мав вставлені зуби. (При цьому оба. І. Верб. заперечує, що зараз тут на місці може витягнути свідкові зуби).

При кінці ставили ще свідкові питання оба. Дайс і Мих. Вербицький. Перший на обставину тої картки, яку він в часі свого арештування нібито мав вилучити, другий виявляв, що свідка встигли перший раз у житті бачити тут на селі, бо його арештував цілком інший „дьяволовда“.

Черговим свідком був

ІОСИФ БУДНИ,

літ 30, рим.-кат., записаний. Св. займався інвентаризацією даних в обвинувачених і саме він у Вербицьких заарештував п-ву Яницю. Оповідає про сцену і каже, що коли ввійшов до хати Вербицьких, то одна з жінок (Яниця) винула течку (з газ. маскою) під літто. Оба. Ів. Вербицького переслухував свідок перший і тоді він, розпачававшись, мав сказати, що він належить до У. В. О. і в справі убивства кур. Собієвського сказав би правду якби не боявся застрілення з боку У. В. О. На запит предс. св. каже, що ніколи не вдарив Вербицького, але признає, що казав йому розібратися до нага, бо переслухав тоді у нього основну реліцію, навіть у його білку.

На пит. судді прис. д-ра Блюма св. каже, що течка з газ. маскою, забрана в домі Вербицьких, не робила враження теплим в руках, тільки чогось бляхого. На пит. прокуратора св. оповідає, що оба. Стефанишина довго не мав мешкання, а потім мешкав яких 2 тижні у Вербицьких. Са. інвентаризував Вербицького, Атаманчука, Стефанишина, Головінського в інших і бачив, як Ів. Вербицький заходив до Атаманчука, що був адванта підполковник і під наглядом поліції.

На пит. д-ра Вол. про реліцію свідка з дати 16. січня 1927, в якій подається, що того дня побігли на Острівський цвинт, а потім коло Преображенської церкви всі члени У. В. О. св. каже, що не знає, чи там був також Головінський. На обставину другої реліції свідка щодо стріли Головінського і Стефанишина св. рішуче твердить, що сам особисто інвентаризував тоді Головінського, на що д-р Вол. заявляє, що вже тут знавали свідка під присягою, що Год. був того дня нова Львовом.

Із запиту д-ра Пав. виходить, що свідок помітив у своїх реліціях Антона Стефанишина з Василем Стефанишином. На пит. оба. Антона Стефанишина свідок каже, що знає тільки, де його арештували (у п-ї Козляничкової), але чи він там постійно мешкав, св. тим не цікавився.

Дальше питав свідка д-р Стар. на обставину револьверу, знайденого при реліції у п-ви Вербицьких. Св. твердить, що револьвер виліз в гаманець, яку він докладно ревідував.

На пит. д-ра Давидяка стосовно маски св. каже, що течка з маскою була прикріплена. Він її отворив і витягнув маску. На дальше питання каже, що хто служив при війську, той відрізняв міг підати, що в течці є маска. Хто не озвужав, міг думати, що це — цукор. На пит. д-ра Дав. чи був такий момент, що

КОЖНИЙ СВИДОМЬ НА ЛІСТУ
УКРАЇНЕЦЬ
ВІДПАСТЬ
СВІЙ ГОЛОС
18

св. отворив течку, витягнув той банку, нос (маску) і показав оба. Яниця і св. словами: „Оце маска“ св. каже, що не пригадає собі. Обидва пригадає собі, то при тім, як він витягав той пакунок, була лише одна жінка, мабуть Вербицька.

На пит. д-ра Ганка, свідок каже, що він інвентаризував обвинувачених при допомозі „дьяволовда“ Смолька, Козляничука і Химика, які були йому предані і піддані.

Ще одна свідок на селі.

Д-р Ганка: Тут в актах під датою 8. 4. 1927 є лист, власноручно писаний д-ром Гарасимовим зі Стрия до д-ра Ганковича Льва у Львові, в якому була мова про алії оба. Атаманчука. Цей лист писав д-р Ганкович 9. або 10. 4. а вже 12. 4. в про зміст того листа докладав реліції в поліції. Чи таке, як ви „ревідували“ Вербицького Івана, шукали за підозрілими паперами у нього в казани йому розібратися до нага, ревідували ви й акти в канцелярії д-ра Ганковича?

Свідок (з обуренням): Як п. мепеш мені це може інспірувати?

Д-р Ганка: Чи крім личиселених вам особ має ще яких інформаторів?

Св.: Ні.

Д-р Ганка: Чи знаєте Марію Брмакову з дому Грипак?

Св.: Ні, рішуче такої не знаю.

Д-р Ганка: А не має вона нічого свідку з вашою нареченою?

Св.: Моя наречена називається Стефанія Грипак, а Марія Брмакова з дому Грипак я ніколи не знаю.

Д-р Ганка: (показує заарештовані листи): А це писмо анате?

Св. признається, що це його писмо, але не хоче прочитати адресу.

Д-р Ганка: Це ваш лист, писаний вами власноручно до Марії Брмакової з дому Грипак.

Дальше питання д-ра Ганковича до свідка в цій справі предполіції ухвалив. По лаві визнавав перший свідок

ДМИТРО КУРОЧКО,

підкомісар, рим.-кат., незаписаний. Знає що не бачив, аби оба. Ів. Вербицького бито. Раз оба. Ів. Вербицький жалувалися, що він хорий (на груди і ноги) і са. після його до лікарів. На жалобу оба. Ів. Верб., що він не має ні прити ні сил, св. казав йому ті речі доставити.

Свідок

СТАНІСЛАВ ПЛЕШЕК

підполковник, рим.-кат., незаписаний. Підтверджує зізнання попереднього свідка, що оба. Ів. Верб. голосили хорим і просили подати йому власної ноги до складу на ноги. На пит. оба. Ів. Верб. св. каже, що пригадає собі, як він мікроподував Верб-ого в канцелярії казав до тюрми і він просив свідка, аби він інтерв'ював у накл. Мітленера, щоб позволив Вербицькому поклястися, бо до того часу він мусів при переслухуванні у канцелярії весь час стояти і з того попухли йому ноги. На інтерв'ю свідка оба. Верб. міг уже поклястися і мікроподути.

З черги визнавав

АНТОНІ КОВАЛЬЧУК,

поліц. „дьяволовда“ (в цив. одязі), якого записав. Са. оповідає, що інвентаризував обвинувачених, зокрема Ант. Стефанишина, який почував якийсь час у Вербицьких. Дальше оповідає про приарештування Мих. Верб., таке, як і св. Будни.

На питання д-ра Пав. св. каже, що бачив кілька разів, як оба. Антін Стефанишин заходив ніку до помещання Вербицьких. Потім одної своєї реліції про Стефанишина са. тепер стверджує, що він П тільки підписав, але свідка інвентаризував „дьяволовда“ Смолька. Д-р Павенський просить не за протоколювати, бо він знає, що казав оба. Ант. Стефанишина з того часу.

Друга протидорічність у даніх свідка виявляється при його реліції на обставину інвентаризації Головінського, що стверджує д-р Волошин.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-БОХ.

ІНШНАЦІЯ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

На нинішній розправі пересудувалися чотири свідки: свідок поліцейський і тюремний функціонер, що визнавали на обставину інвентаризації, арештування, першого пересудування і припинення обвинувачених в тюрмі. Останній з нинішніх свідків, товариш поліції Талеуш Смолянський, об'являв свідку обох головних обвинувачених Атаманчука і Івана Вербицького у співучасті в убивстві кур. Собієвського, поклянувшись на першій (чи другій?) зізнання в свідстві шофера Гасмана, який нібито при конфронтації пізнав з місяця з цією невідомою Ів. Вербицького й Атаманчука як своїх пасажирів на Королівську вул. у дні 18. жовтня 1926.

На сьогоднішній розправі вийшла ще одна свідок: підполковник на жу. А саме із запитів обор. д-ра Ганковича до св. Іосифа Будного, старшого „дьяволовда“ поліції, показав, що довголітній машиніст і мунданти в канцелярії д-ра Ганковича була на усях самі агітатори Будного. На жалю, предсиди не допустив до повного висвітлення цієї дивної справи на селі і не дозволив д-ру Ганковичу ставити до свідка дальші питання з метою висвітлення цієї поліцейської містерії. Справа ця зробила неабияке враження на аудиторію і була ще довго коментована між суддями присяжними, присутніми на селі газетними співробітниками і публікою.

Сьогодні визнавав перший свідок інспектор власний

МІЛАН ФРАНЦІШЕК,

літ 32, рим.-кат., незаписаний. На пит. предс. св. стверджує на основі своїх запісок, що Ів. Вербицький ніколи не був приміщений у в'язницю так, щоб безпосередньо під ним або над ним сидів його брат Михайло. Найближча відстань між ними була на одній келії. Нікого порозуміння між ними бути не могло. На пит. предс. до особи Жиря свідок оповідає, що він є робітником армії неформального. На запит д-ра Шухевича св. каже, що Ів. Атаманчук свідок по своїм арештуванням. Його вилучивав днем і нічню астерушій при його дверях, тому ніколи не міг повернутися, аби Атам. міг піти з келії будь-яким чином.

Щодо оба. Яниця і св. М. Стецюко-Я, то свідок пригадає собі, що оба. Яниця просили розділити її від Стецюко-Я, бо не могла довше з нею сидіти. Так само пригадає собі, що Ів. Вербицький просив розділити його від оба. Качора (або може Качор від оба. Ів. Верб.).

Другим свідком була п-ні

СТАНІСЛАВА ШЛАНК,

що визнавала незаписана. Св. оповідає, що знає, оба. Мих. Вербицького від яких 4 дні. Пізнала його в кав'ярні „Нар Гостиниці“. Знала його як Вербицького, але в той час казав їй раз, що Вербицький — це „Василь“.

На пит. предс. свідок каже, що доки Марія, її муж і друга жінка дома

(Зборівська) живуть у Дрогобичі. Св. подає на домагання прокуратора їх адресу.

Опісля ввійшов на селю

МЕТОДИ СМАЛЬКО,

літ 29, рим.-кат., контрагент „дьяволовда“. Д-р Старосольський протривався за присяженим цього свідка, бо саме він є тим, якого пізнав у цій моменті Ів. Вербицький як того, що його бив. При тому д-р Старосольський зазначає, що при конфронтації оба. Ів. Вербицького з чинами „дьяволовда“ поліції цього свідка зовсім не було. Прокуратор заявляється за записання свідка. Предсиди іменем трибуналу подає становище прокуратора і свідка записав, не заважаючи на спроти оборони.

На пит. предс. св. оповідає, як арештовано оба. Дайс і оба. Мих. Вербицького. Зокрема описує сцену як арештований Мих. Вербицький, побачивши в Єврейській горі брата Івана з нареченою, крикнув голосніше: Чому мене арештуєте? На ці слова Іван Верб. пристає, а потім повернувшись, але його зараз арештував інший „дьяволовда“. Наречена Івана по-ноу Яницю свідок інвентаризував після того до буд. Третього Має, а там, побачивши, що вона повертає додому, зателефонував до команди, що п-на Яниця пішла до дому Вербицьких. На пит. д-ра Старосольського свідок каже, що Мих. Вербицький мабуть кілька разів говорив по дорозі: Чому мене арештуєте?, а не тільки тоді, як побачив свого брата (аби звернутися до увагу).

Опісля питав свідка д-р Волошин про його реліцію до поліції з 30. листопада 1926 на обставину, що оба. Головінський, Стефанишин і (мабуть) Цурковський, виходили з того дня ватами до Коломиї під Львовом. Свідок заперечує, що він у своїх реліціях ніколи не поминається і тої реліції не відкаляв, але описав визнається, що він тут помишав і акта і їх чинив, а передовсім їх пасажирів, а яких дехто того дня цілком не був у Львові.

Д-р Пав.: З якої реставрації ви телефонували до команди, що оба. Яниця пішла до п-ви Вербицьких?

Предс.: Ухилим то питання.

Д-р Пав.: Хто вам дав мандат арештувати?

Предс.: Ухилим; свідок міг сам на власну руку арештувати.

Опісля д-р Павенський ставив запити на обставину вигляду того авто, яким їхали обвинувачені і його числа. Св. каже, що це було темне авто. Щодо числа, то св. подає у своїх записках 7711, а потім його підкалив. Таке, що до нього третій авто св. каже раз, що воно було зі Станіславом, а другий раз, що воно було зі Стриєм.

Д-р Пав.: Чи ви твердите, що оба. Антін Стефанишин був 30. листопада 1926 у Львові?

Св.: Так.

Д-р Пав.: А в доказу тут, що його того дня у Львові зовсім не було.

На запит д-ра Ганка св. каже, що карт-

Кожний свідомий УКРАЇНЕЦЬ І УКРАЇНКА дає свій голос НА ЛИСТУ

Ще не так давно на сьомому листку при-
ступили до обговорення тут горіло не мають
жодного свідомого в українській державі
жодного. На обговорення авторів сто-
їть у нас у нас промови законом, який
дозволяє позивати автора, видавця, а не
лише друкаря, якщо хто в творі порушив
чи ту чи іншу частину. А було так, що для об-
говорення не вистачало вказівки то-
го чи іншого. Чи фальшиві посвідче-
ння може передати всі існуючі
присяжні? Ага, суд саме цим змінив
засуду на сьому автору Коуш, що в своїй
повісті описував в найгорішій по-
літиці англ. політика Касови. Макс-
ови, був, треба міжнародної політи-
ки. Конституційної. Чи ж не підозріла-
ла, що Касови був головною причиною
в промові в Конституційній з полі-
тичних мотивів і хотів посвідчити на
всему, не охрещуючи присяжні, що одна
з двох осіб у повісті під присягою
Львівський Касови не він. Щого було
досить для засуду й на сьому образи
честі.

— Літературний куток. У редакційній
„Правді“ з'явився Олександрівський написав
статтю в народі приготував
що писав Толстого, заявляючи, що „ре-
дакція Толстого прибрала чисто амери-
канський характер“ і що вона має одну
дівку. А саме: серед неї забули про стат-
ті самого Левіна проти Толстого. Стат-
ті має назву „Левін чи Лев Тол-
стой“ і кінчиться висновком: „Для Ро-
сії найважливіше алати остаточно та ос-
таточно думку Левіна про Толстого“, яка
є, негативна. Ясно, що такі статті не
вибірять слави Толстому і не додадуть
й слави. Так само як гостра критика
написана Толстим проти Шевченківско-
го театру, не зашкодила славі Шевче-
нка. — Французька Академія признала
цього року премію імені Жюль Верна
Толстому. Пастерів за його повісті „Таїна
тисів“. Повість перебрала через „Са-
гару“. — Книжки видає том своїх „Про-
мов“, наголошеної шми при різних на-
годах від 1906 р.

Найбільша фабрика Книжків Хомулі
має свій склад
при пл. Трибунальській ч. 1.

— Товариство охорони вулків. Півден-
но-африканське товариство в Лондоні,
що має за мету охороняти звірят, поста-
чило цікаві питання: чи законні добити
теж про те, щоб люди не зупинились
над звірми, аби не зупинились над звір-
ми, аби не зупинились над звірми. Кафрі,
і зупинили, коли їх зупинили від уку-
сіння імі у пошуванні позитив мучати
чи звірять, агідно зі своєю вірою. Те са-
ме торкається і малі, яких тують і са-
мовують у ланцюгах, стрижуть, мучають
і закладають до кліток, щоб відграти
імі малі (головно павичи). Рада ага-
даного товариства у своїх рішеннях сва-
жала тако: „Зважаючи, що павич має
романтич. ум, таку поведінку супроти
нього треба вважати зовсім жорсто-
кою“. Навіть вуки, на думку лондон-
ських охоронців звірят, мають таке са-
ме право до охорони як нос або дик. Бу-
ло би добре, щоб ці чудові люди зга-
дали теж про своїх близьких у різних
світлинах.

— Світова всьчина. За останні три ро-
ки торгівля між СРСР і Англією знач-
но зменшилася: на 2 міль. фунтів менше
ні минулого року. — Радянський уряд
позбув Литви чудотворну ікону Бого-
родиці в Почаїв, агідно з мировим
згодою. — Гомоні фашистського рідки
проголосили себе державним органом.
— Іспанія. Наш, турецький диктатор, пе-
дажує, чим діями його на вулиці від
аморозів. — У конференції для європей-
ських держав в Женеві відома така участь
радянської делегації як спільна. — У сон-
Морі у шматини тобою на лад Чехо-
словацького перемогла Польщу. — В Ан-
глій всі жінок ерміни з мушкетерів, у
гравих голубоватих. — На Малайскій
і в районі Тугур, відірвали водні про-
тори камінного мугіла. — шар ледя-
ногогого на яких мінорд тою. — Бра-
ни. південно-мугіла на яких мінорд
на думку Жюль Верна називають його
імім лодки з його південні для позитив
решті лодки, що тують в мугіла.

Театри.

„Коопер. Український Театр“ під ди-
рекцією п. Ставника (вул. Шашкевича).
16-го 3-30 п. „Ніч в лісах“ (для моно-
дї зніжка).

Міський Великий театр:
16-го „Феноменальна умова“.
17-го п. 4. попел. „Чупурек“ Бен. Герца.
17-го п. 7. 0 кет. „Цілунок Попелюшки“.
18-го п. 3. попел. „Страшний Доір“.

Міський „Театр-гімн“:
16-го „Дівчина Пустя“.
17-го „Дівчина Пустя“.
18-го „Дівчина Пустя“.

Кіно.

„Англі“: Мушкетер з минулим.
„Палас“: Симфонія амисли.
„Лев“: Звєличана.
„Фатаморганта“: Парада рекрутів.

Дописи.

ЯЗОВИВ, „Спростування“. Учас. „Піло“
з 10 лютого 1928 р. ч. 31 (1128) у р-
бріш „На виборчому фронті“ під наго-
домком „Яворівщина“ помітив негди з
півною зображення пол. ш. що опини-
лися на основі 32. і 33. §§ обов'язу-
ючого тепер те. оного закону спросту-
вати як слідую: Неправдою є, напевно
серед великого натулу селів, які по-
дїлися з усіх сел, вдерлася на селю
також радикальна організація з Яворова-Іа-
ковичів з Чернівців, а правдою є,
що на селю зборів не вдерлася ліва
радикальна організація під моїм провідом,
ані під провідом т. Вахуловича з Чепи-
лівки, бо „радикали“ не мають ніякої бо-
ївки, а друге в і т. Вахуловича прихили
на збори самі без ніяких людей і без
ніякого повелюючого з ними промови
про потребу ітати на ті збори і вкніти:
бо я, т. Вахулович і всі бажаючі вкніти
участь у зборах в Крайові люди з На-
ковичів і Яворова дістали навіть як
перші у селі запрошення від п. Андрія
Бачинського, котрий заявив нам, що збо-
ри є безпартійні і як перші ми були на
селі та чекати скінчення Богослуження і
людей. Також перед початком зборів я
свідчив зломом сповідо з п. Лутком учи-
телем у Дрогомишлі, а опісля зарав і на
селі біля п. Липинського, капітанта
„УНДО“ на 51. виб. округ, від якого я
купив ша-перед зборами при селі на
селі брешу: „Чого хоче УН. О.“ Лю-
ди з Наконичів і Яворова були всі на
селі як не, ш. і півний час зборів поводи-
лися гди.

Неправдою є, що „під час дискусії
намагалися оланувати ситуацію радикали
з Яворовським і Вахуловичем, а також
сельробі, однак це їм не вдалося“, а
правдою є, що ні радикали, ні Яворов-
ський, ні Вахулович не намагалися олану-
вати ситуації, а тим менше це їм не вда-
лося, бо збори ухвалили одностайно ре-
зольцію Яворовського і Вахуловича та
виділили категорично чоловіка кандида-
туру п. Андрія Бачинського, який ще тоді
не був на жодній партійній листі і проти
ного протестував іменем Центр. Комітету
УНДО п. Липинський, кандидат з лів
УНДО на 51. виб. округ. Навіть прав-
дою є, що присутні ухвалили на висесені
Е. Яворовського і Вахуловича резолюцію
про konieczність одного одностайного україн-
ського фронту.

Евген Яворовський.

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 53 (СТАНІСЛАВІВ).

Позір Пенцижинщина!
Дня 26-го лютого ц. р. в год. 11-їв Те-
муча для сіл: Березів Никитий, Люча, Те-
муча, Акриншор, Березів Середній.
Дня 19. лютого велике повітове віче в
Пенцижинці.

Позір Надвірнянщина!

Дня 26. лютого відбується передви-
борче віче УНДОБеланів в Зелений.
Дня 27. лютого ц. р. передвиборче віче
в Півно.
Дня 28. лютого велике повітове віче в
селі „Народного Дому“ в Надвірній. По-
чаток в год. 1-їїв в полудне. Реферати
на віча будуть кандидати листи ч. 18.
на 33. округ.

ОКРУГ 54 (ТЕРНОПІЛЬ).

Позір Скалатщина!

Дня 16. лютого ц. р. в год. 11. в полудне
відбується в Грималові велике повітове
передвиборче віче УНДОБеланів в селі
читай „Простілі“. На вічу будуть рефе-
рувати кандидати на посів о. прал. Л.
Куницький і п. Бланка Баранова.

ОКРУГ 52 (СТРИЙ).

Позір Дрогобищини!

Дня 17-го лютого ц. р. в полудне від-
бується передвиборче віче в Сантину.
Дня 17-го лютого ввечерю відбується
передвиборче віче в Ласіанах.

Дня 10-го лютого ц. р. відбується по-
передвиборче віче в Опаци.
На віч віч реферати кандидат на
посів листи ч. 18 Англі Максимович.

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ:
Revue Internationale des Instit-
tions economiques et sociales. Publication
mensuelle. Rome 1927. XI année. Decem-
bre 1927. № 11.

НОТИ.

Я. Ярославенко: „Над дніпровим са-
гою“, мішаний хор до слів Т. Шевченка.
„Чадина „Торбана“ ч. 157. Ціна: 1 зол.
50 гр.
Я. Ярославенко: „По вулиці вітер віс“,
мішаний хор до слів Т. Шевченка. Ви-
дання „Торбана“ ч. 161. Ціна 80 гр.
Я. Ярославенко: „Човен“, мішаний хор
до слів Т. Шевченка. Видання „Торбана“
ч. 162. Ціна: 1 зол. 50 гр.
Я. Ярославенко: „Р. Шевченківські
Рокосни“, кантата на мішаний хор до
слів С. Черкасенка. Видання „Торбана“
ч. 169. Ціна: 1 зол. 50 гр.

Осмертні згадки

Клявдія з Вербицьких Скомочовська,
підва по г. м. парку похивчів Н. с.
Тайни, заснула 7. лютого 1924 р. о 3
пел. у і селішні. Похорони відбулися
9-го лютого.

Оповідки.

На Українських Інвалідів зложили уч-
ини г. м. С. Васильюк у Львові з
к. год. іменні Р. дир. д. на Шурата зол.
67-2. Щиро дякує — Управа УКТОНІ
у Львові. 1528

Дрібні оголошення.

ГОДИНИК Ваш буде найкраще напро-
даний в найбільшій годинничарській
роб. т. Івана Зельтенрайха, Львів, пл.
Марійська 2. — Зпровади просимо репа-
рації присилати поштою. — Старомодні
ламські годинники перероблюємо на ручні.
3-6 61-7

СТОЛЯРНЯ Хорквого приймає роботи
будівельні, церковні, мебелі, галанти-
рійні і відновлення антиків, Львів, Жо-
ківська 25. 1517-2-2

КОНЦИПІЕНТА з правом субституції
потребує Д-р Федак 3-3

ФОРТЕ-ЯН „salonstue“ Шайгофера,
виденський, в доор. стани продам за
175 зол. Гапак, Пилудського 21. І. пов.
1508 6 2-5

ЯНИНО чорне крижоче продам на рати
або замкну за зпінений фортеп'яні
або півно. Смутний, Хмельовського ч. 5.
1508 2-2

ЯНИНО куплю негайно, плачу готівкою.
Гапак, Пилудського 21. І. п. 1508 2-5

ПОТРЕБУЮ до театрального хору до
орого 1-ого тенора. І. Ставник,
директор театр. „Кооператив“, Львів,
Шашкевича 5. 1523 1-3

Оголошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст нелуг легнів, серця і жовудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

1088 Переселення Рентгенон 7-24

Лікарсько-дентистичне Заведення

д-ра СИМОНА РАПЛАПОРТА

ЯКОВА НАССА

Львів, вул. Сикстуська ч. 17/1.

Серпильованні зпінюються зубів, пильм-
вання і зпінання зубів без яоло. Штуч-
ні зуби в каріку і золоті на американ-
ську систему. Інакшів з провінції полаго-
джується в найкращому часі. І. Т. Ур-
додіям і студентам значна зніжка. Но-
1414 лекції в сплатах. 9-1.

БІЛІО дімок

в Станіславові,
Львові на передмі-
сті. Зголошення в
Адміністрації „Піла“
під „Опис і ціна“.
1482а) 1-2

БІЛІО дімок

в Станіславові,
Львові на передмі-
сті. Зголошення в
Адміністрації „Піла“
під „Опис і ціна“.
1482а) 1-2

БІЛІО дімок

в Станіславові,
Львові на передмі-
сті. Зголошення в
Адміністрації „Піла“
під „Опис і ціна“.
1482а) 1-2

РІЛЬНИКИ

вживайте
ШТУЧНИХ НАВОЗІВ:
ТОМАСІНУ,
СУЛЕРФОСФАТ,
АЗОТІЯХ,
ПОТАСОВІ СОЛИ:
Крепкі і Страсфурські
СІРЧАН АМОНУ, КІСТЯНІ
МУЧКИ, САЛІТРУ,
УСПУЛЬОН, ЗЕЛІО
ЙОСИФ НАРРАХ
Львів, вул. КОСЦІОШКИ 18.
І літаки і поштові відсилати безкоштовно.

КУПЛЮ в місті (сент. у Львові)
або в м. сточку, де залізняк в місто-
лім о 6—15 убківних, в доор-
стані, або господарю около 20 юр-
гів землі, з буляками і з півста-
рем, або без півста. Може бути
задовж на. Зголошення прошу над-
силати до п. Миза л. Максимовича,
Львів, вул. Куркова 11. 1-2

ВЕСІЛЬНІ ОБРУЧКИ

з 14 кар. золота від зол. 2-1

тільки у виробництві

С.А. РОПШІЦ Синетуська 16

СУПЕРФОСФАТ

фабрика штучних навозів

Йосифа і Кароля

ТОВАРИЦЬКИХ

Акція на Спідка

Львів, вул. Поперника ч. 9.

Телефон 9-11.

Доставляє на догінних кредитових
умовах штучні павози як: супер-
фосфат кистяний і мінеральний, пота-
сові соли, кайніт, азотіях, амоніт
салітру, сірчан амоні, томасові, ме-
лене вапно палене, також спеціальні
мішанки павозів під городину,
квіти та оловені дерева. 7-1

ПЕРДМУТТЕРА УЛЬТРАМАРІ

є безглядно найліпшою і найкращою
фарбою до білків, павла і малірска
лей відзначена на виставах в Брюсселі
Медіолані і Паріжі золотими медалями
1935 Сирізь до набуття. 5-7

Заява.

Заявляю, що до УНС-а не належу
належати не хочу — свої кандидатури
якде не зголошував а за медіаку при-
слугу дякую.

Микола Базюк

мішани в Скалаті.

Конкурс.

„Українська Міщанська Каса“

кредит, коопер.

в Станіславові

розписує отрим конкурс на банківські
урядови до самостійного ведення бан-
кових агенд.

Вимагається відповідний кваліф. рефе-
ренції та банкової практики.

Відповідно удокументовані подання на-
лежить вносити на руки голови Наглядної
Ради Пооф. Миколи Лепкого, Станіславів,
вул. 3. Мая ч. 40, до кінця лютого ц. р. 2-2

Найбільша в краю фабрика дзвонів

Братів ФЕЛЬДЕНСЬКИХ

в Калущі, вул. Сівецька ч. 14.

в Перемишлі, вул. Красівської ч. 63.

відзначає на задоволення дзвони гармо-
ніст і поодиноки, а постійно удержує
на складі злив 200 штук готових дзвонів
у вази від 10 до 500 кг. 20-2